

Η γυναίκα
της Κουέρνικα
Η μούσα του Picasso, Dora Maar

Έγκλημα λάθους
Ελένη Παπαδάκη

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ : Πολύνα Γκιωνάκη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΚΕΙΜΕΝΟΥ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ : Γεωργία Πειρουνάκη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ : Ατελιέ εκδόσεων
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ : Ατελιέ εκδόσεων

Έκδοση: Αθήνα, Μάρτιος 2023

ISBN: 978-960-468-337-6

© Copyright

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΙΧΑΛΗ ΣΙΔΕΡΗ

A. Μεταξά 28 & Θεμιστοκλέους, Εξάρχεια 106 81, Αθήνα

Τηλ.: 210 3301161-2-3, fax: 210 3301164

e-mail: info@siderisbooks.gr • www.siderisbooks.gr

www.instagram.com/m.siderisbooks/

www.facebook.com/msiderisbooks

www.youtube.com/user/siderisbooksgreece

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή του συνολικού περιεχομένου ή μέρους αυτού σε οποιοδήποτε μέσο, ηλεκτρονικό ή μη, χωρίς την έγγραφη άδεια του συγγραφέα και του εκδότη. Το παρόν αποτελεί προϊόν μυθοπλασίας.

ΑΛΛΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΑΣ
ΠΑΙΔΙΚΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΗΛΙΚΙΩΝ
Εικονογραφημένα Παραμύθια • Κόμικς • Παιδική και Εφηβική Λογοτεχνία
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΑΙ ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ
Μυθιστόρημα • Ποίηση • Θέατρο • Δοκίμιο
ΜΕΘΟΔΟΙ ΕΚΜΑΘΗΣΗΣ ΞΕΝΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ & ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ
Εκπαιδευτικά • Σχολικά Βοηθήματα • Ιταλικά Εκπαιδευτικά • Δίγλωσσα Λεξικά • Δίγλωσσοι Διάλογοι
ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ / ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ / ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΥΛΗΣ

Εκδίδουμε έργα για παιδιά και ενηλίκους με επιμέλεια και σωστή προσέγγιση στη γνώση και στη φιλιανγνωσία. Προβάλλονται/διαφημίζονται/προωθούνται στην Ελλάδα και στο εξωτερικό.

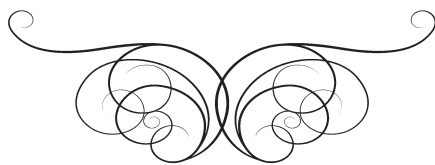
www.siderisbooks.gr

Διαβάζουμε Έλληνες συγγραφείς - Στηρίζουμε το ελληνικό βιβλίο

ΠΟΛΥΝΑ ΓΚΙΩΝΑΚΗ

Η γυναίκα
της Κουέρνικα
Η μούσα του Picasso, Dora Maar

Έγκλημα λάθους
Ελένη Παπαδάκη

Η γυναίκα της Γκουέρνικα

Πρόσωπο: Ντόρα Μαρ

Σκηνικό: Σαλόνι

Στους τοίχους πίνακες του Πικάσο που απεικονίζουν την Adorée. Σε κάποιο σημείο ζωγραφισμένα ζώφια. Παράθυρο με κουρτίνες.

Η Adorée φοράει μακρύ μαύρο φόρεμα με κάπα κι ένα γάντι μαύρο δικτυωτό.

Φώτα: Αναβοσβήνουν φλας στο πρόσωπό της.

Η Adorée κάθεται σε καρέκλα, κουνάει το κεφάλι της ελαφρά, τα χέρια της τρέμουν.

ADORÉE: Σβήστε τα φλας από πάνω μου...

Δεν θέλω φωτογραφίες ούτε να σας μιλήσω μπορώ –είμαι κενή, άδεια, δεν υπάρχω. Όμως, το αίμα κυλάει στις φλέβες μου, η καρδιά μου χτυπάει.

Το μυαλό μου σκέφτεται εκείνον που μου έδωσε τα πάντα και μου πήρε τα πάντα.

Σήμερα, Κυριακή 8 του Απρίλη του 1973 πέθανε ο Πικάσο και πήρε μαζί του ακόμα και την τρέλα μου. Το πένθος του έσβησε μέχρι και τις ενοχές του θανάτου της μάνας μου.

Φύγετε, θέλω να μείνω μόνη. Μετέωρη στην άκρη ενός σχοιניού και τα κουρελιασμένα νεύρα μου να τον τραβάνε πίσω στη ζωή *(με χαμόγελο)*.

Έζησα δίπλα του έναν έρωτα παράφορο κι όταν ο έρωτάς του για μένα έσβησε, έμεινε η παραφροσύνη μου *(φωνάζει)*.

Είπα, σβήστε τα φλας από πάνω μου! Το φως με λερώνει, με καίει. Κάηκα, πάγωσα από το φως.

Φύγετε, φύγετε όλοι!

(Μουσική.)

(Τα φλας σταματούν –παύση, η Adorée σηκώνεται από την καρέκλα της και πηγαίνει στο παράθυρο.)

Είναι άνοιξη κι έξω χιονίζει. Ανέτρεψες μέχρι και τη φύση! Επαναστατείς, όπως πάντοτε. Δεν είχες καμιά δουλειά με τον θάνατο εσύ, καμιά.

Εκχιονιστικά μηχανήματα ανοίγουν τον δρόμο για να μεταφερθεί η σορός σου. Περιμένεις όπως σε περίμενα εγώ όποτε έφευγες από κοντά μου για μια καινούργια φούστα. Επέστρεφες δίχως συγγνώμη, δίχως τύψεις. Δεν υπήρχε χρόνος για μεταμέλεια, δούλευες ήδη με πάθος το καινούργιο σου έργο *(φεύγει απ' το παράθυρο)*.

Τα έργα σου ζουν, χαιρόνται, γελούν όπως γελούσα εγώ τότε.

(Φώτα, μουσική.)

Είμαι στο καφέ Ντε Μανγκό. Παίζω το παιχνίδι με το μαχαίρι, όπως το συνηθίζω. Ανάμεσα στα ανοιχτά δάχτυλα του χεριού μου καρφώνω το μαχαίρι.

Ξαφνικά, η δίφυλλη πόρτα ανοίγει και μπαίνεις μέσα. Μόλις σε αντικρίζω, το χέρι μου μένει μετέωρο σφίγγοντας τον σουγιά.

Είμαι ικανή να κόψω με τον σουγιά ένα κομμάτι από τη σάρκα μου για να σε προσελκύσω.

Ο χτύπος του μαχαιριού είναι ίδιος με τον χτύπο των τακουινιών μου. (Με μουσική παίζει το παιχνίδι «Que tuero porque no tuero».) Πεθαίνω γιατί δεν μπορώ να πεθάνω!

Βυθίζεις το βλέμμα σου πάνω μου, με πλησιάζεις. Τα διχτυωτά μαύρα γάντια που φοράω έχουν λερωθεί από το αίμα μου. Τα βγάζω.

Παίρνεις το ένα γάντι και το βάζεις στην τσέπη σου. «Θα το κρατήσω για πάντα» λες.

Από εκείνη τη στιγμή, μπήκα με θόρυβο στη ζωή σου, στη ζωγραφική σου.

(Μουσική, ισπανική ταυρομαχία, χορός σαν ταυρομαχία.)

Τι έμπνευση, τι ηδονή, τι ερωτική τελετουργία! Το πάθος ζωώδες.

«Η Ντόρα κι ο Μινώταυρος.»

(Η μουσική δυναμώνει.)

Δυνατό κεφάλι ταύρου με το δικό σου μάτι. Ζώο ο άντρας και η μουσούδα του χωμένη στη σάρκα του θύματός του.

(Συνεχίζει η μουσική κι ο χορός με την κάπα, σαν ταυρομαχία.)

Μόνο το μάτι του ταύρου που πεθαίνει στην αρένα βλέπει. Με παράκληση, με βία, με λαιμαργία. (Η μουσική σταματάει –παύση.) Όμως, τι τρυφεράδα υπάρχει στο βάθος των ματιών σου, Πικάσο...

(Αλλάζει ύφος.)

Αν ήμουν εγώ η χήρα σου, δεν θα σου έκλεινα ποτέ τα μάτια. Όχι, δεν θα παρευρεθώ στην κηδεία σου. Άλλωστε, θα μου απαγορεύσουν την είσοδο, όπως και στα παιδιά σου. Ξεκουράσου. Δεν σε κυνηγάνε πια οι βομβαρδισμοί. «Ο κόσμος είναι τυφλός» ψιθυρίζεις.

Τυφλή από έρωτα σ' ακολούθησα δίχως να κοιτάξω πίσω.

(Φώτα.)

Καλοκαίρι του 1936, απόλυτη ευτυχία, συνειδητή τύφλωση. Ο πόλεμος έχει ήδη φτάσει στην Ισπανία. Η γυναίκα που κλαίει; Δεν την ξέρω, θα τη γνωρίσω αργότερα. Μέσα από τα δικά μου μάτια θα κλάψει η ανθρωπότητα. Προς το παρόν γελάω και σε ακούω να προφέρεις το όνομά μου.